

Za Miku Antića, rođenog u Mokrinu, Kikinda je bila i ostala najveći grad na svetu, jer je bio prvi koji je ovaj veliki hodoljubac video. Za Mariju Vojnić, rođenu Tavankučanku, je to bio Novi Sad, u koji ju je doveo njen ujak, i ostavio je u srednjoj umetničkoj školi. Da je tada znala da dođe do železničke stanice, odmah bi se vratila kući. Posle godinu dana ta muka je prestala, ali Novosađankom nije postala. Posle završene škole - smer grafički dizajn i položenog prijemnog ispita na Pedagoškom fakultetu u Beogradu, zapošljava se kao dizajner u preduzeću „Dekor“ u Subotici, kako bi pomogla porodicu.

- Ja sam četvrto od petoro dece u porodici i osećala sam moralu obavezu da pomognem porodici, koja mi je omogućila školovanje. Kasnije sam se udala. Moj muž je bio iz Mirgeša, u Ljutovu imala kuću koju sam ostavila sinu i njegovoj porodici i, mada sam živela i u nekim drugim mestima, uvek sam se vraćala mom Tavankutu, gde sada živim i gde mi je lepo sa mojim slamarkama - kaže gospođa Vojnić gazeći osmu deceniju života.

Tavankut (opština Subotica) je mesto u kome većinom žive Bunjevci, vredni i marljivi ljudi. Poznat je povrtarski, voćarski, stočarski, ratarski kraj, a na pomolu je i razvoj vinogradarstva. Selo je poznato i po gostoprimstvu, seoskom turizmu i ukusnim jelima, a najviše po slamarkama.

Naša sagovornica se po završetku srednje škole, krajem sedamdesetih godina prošlog veka, priključila HKPD „Matija Gubec“, u tada slikarsko-slamarsku sekciju, ali tek pošto joj je muž preminuo, ondašnji predsednik ju je zamolio da dođe i „pojača“ slamarsku sekciju. Isprva joj je, kao stručnom licu, dodeljena uloga nekoga ko pomaže slamarkama u izboru motiva i detalja na budućim slikama, postavlja izložbe. Diveći se njihovom radu i sama je počela da pravi „slike od slame“. Oduvek joj se taj materijal, prirodan, sa bezbrojnim prelivima zlatne boje, činio privlačnim. Danas paralelno slika i radi sa slamom, čak ovo drugo više jer je isplativije, i na sve moguće načine pokušava da se izbori da slikama od slame pripadne status koji zaslužuju - umetničkog rada.

Po njenim rečima, slike od slame ne može svako da radi, i oseća se ko likovni izraz nosi u sebi, a ko je „samo“ dobar tehničar. Za ovakav rad potrebna je mašta i dovitljivost, kao i u svakoj drugoj umetnosti. Poseban značaj imaju motivi na tim slikama, sa prikazom običaja, tradicionalnih nošnji, risara na poljima, salaša, detaljima okućnice, kao čuvara prošlosti, etnološkog nasleđa jedne zajednice smeštene na severu Bačke.

Marija Vojnić se tokom celog života bavila i pedagoškim radom. Punih 15 godina je u Ljutovu držala slamarsku sekciju okupljajući talentovanu decu. Danas to isto radi u Tavankutu, ali kaže da je problem što deca posle osnovne škole nastavljaju obrazovanje u nekim drugim mestima i zanemaruju rad sa slamom, što dovodi do osipanja podmlatka, koje bi moglo da ima

kobne posledice.

Danas izistinski uživa u stručnom i pedagoškom radu, ostavljajući drugima da ga vrednuju. Svesna je činjenice da je njene koleginice poštuju, srećna kada je pitaju za savet, još srećnija kada poslušaju. Ali smatra, da bi bez mladih, školovanih i odgovornih ljudi, kakvi su sada na čelu HKPD „Matija Gubec“ i slamarki, kao i celog mesta, ovde bilo daleko teže živeti.

- Mi, slamarke smo ovde samo kao dopuna, samo da pomognemo mlađima da nađu načina za prosperitativniji i zanimljiviji, manje uspavan život u ovoj malojoj, specifičnoj sredini - kaže gospođa Vojnić, puna optimizma da će umetnost na kraju izvojevati pobedu.

